

Rafael Amorós

Vaig nàixer al món de la plàstica contemporània de la mà de l'amic i artista Francesc Messa allà per l'any 81 del passat segle, i des d'aleshores l'univers de la creativitat m'ha resultat un espai obert i molt ric, un lloc que em permet experimentar (sempre està el cuquet de veure que passarà amb els materials, formes i conceptes) i expressar tot el que sent (dubtes, temors, alegries, inquietuds, sentiments, ...) lliurement. La meua formació va ser quasi bé lliure, ben bé autodidacta. Això de sotmetre'm a horaris i torns sempre m'ha resultat bastant complicat i com d'un primer moment tenia clar que no volia dedicar-me a la docència, no em vaig



preocupar per obtenir cap títol que diguera que estava preparat per a ser pintor. De les lliçons de Messa, vaig passar per diverses acadèmies a València i també per BBAA de Sant Carles, on assistia a les classes que m'interessaven. He participat en cursos de fotografia amb Josep Vicent Monzó i he estat per escoles de gràfica tant de Barcelona (Escola Internacional de Gravat a Calella), com de Madrid (al taller del gravador romanès Pavel Radoulovski a l'espai la Cuarta Pared) i pels tallers d'estiu de gràfica a Pastrana, Guadalajara. Vaig viure al mas Sopalmo de l'artista alcoià Antoni Miró on li vaig ajudar en l'edició de gravats. Vaig aprendre molt i, a més, seguia realitzant la meua tasca artística. Com aquell qui no vol, el meu treball s'influencià del món plàstic d'Antoni, i ara, passat el temps, em resulta ben curiós el que va escriure el crític d'art Rafael Prats Rivelles per a una exposició que vaig fer a Almussafes en febrer de 2001:

“No és una simple anècdota, per exemple, que l'albaidí Francesc Messa fos qui l'introdueix en l'univers de la creació. Ni tampoc és una simple anècdota la relació amb l'alcoià Antoni Miró. Qui conega la personalitat d'ambdós artistes sabrà la gran diferència que hi ha entre les seues respectives actituds envers el fet artístic. Esquematitzant, podríem referir-nos al món un tant caòtic del primer i al cosmos força ordenat del segon. Aquest doble punt de partida resulta fonamental per tal de comprendre el treball del nostre artista. Un treball que s'inscriu dins de les coordenades amb les quals, arran de l'esgotament dels radicalismes, s'arribà a l'emoció regulada o l'intel·lecte emocional”.

Assenyalet aquest fragment perquè em sembla que és clau en la meua obra per la influència d'aquestes dues personalitats. Quan em vaig adonar que formalment m'estava influenciant del quefer dels meus mestres, vaig posar terra pel mig i vaig iniciar el meu camí en la recerca d'un llenguatge més personal, però sempre tractant de mantenir els valors que m'havien inculcat i dels quals crec que s'ha de nodrir tota faceta personal i artística, i que són entre altres: el compromís, la sinceritat, el rigor, la independència i el risc; amb tot, amb errors i encerts he anat desenvolupant el meu treball en diferents sèries:

L'individu com a forma (1986-1989); *Petjades* (1989-1991); *Orgànics* (1991-1993); *Autoretrats-Autoreptats* (1993-1998); *Colors de Vall* (1998); *Imatges en positiu/Imatges en negatiu* (1999-2003); *Vocabularis* (2004-2005); *Paisatges trobats* (2006); *Embolics*; *Gestos*; *Rastres*; *Evanescència fixada*; *Del roig, Del blau, Del groc al Negre*.

També he editat diverses carpetes de gravats bé tot sol o amb amics com Messa, Joan Calabuig, Xavier Mollà, Joan Sancarlos, Cesc Biosca, Joan Francesc Tormo... *No per la insubmissió* (1993); *750 com a Valencians* (1994); *Àrabs i Catalans* (1994); *Passat d'un poble...Futur d'un poble* (1995); *Atzavara* (1995); *Som* (1996); *D'un temps d'un poble* (1996); *al poeta Ausiàs March* (1997); *Fi de mil·lenni* (1999); *Home Paraula Poble*, a V.A. Estellés; *Sempre*, a l'Ovidi Montllor; *Rabat*, 2003; *Quatre paraules*, 2004; ...

Des de finals dels 90 del segle passat m'he deixat captivar pel volum, l'espai, els materials, les formes i la meua creativitat s'ha decantat per la tridimensionalitat. Pense que sóc més sincer quan plantege treballs en què les formes són el que són. Des d'aleshores han sorgit diverses sèries en les quals els conceptes i els materials han anat evolucionant i variant. *Natures, Arbres, Racons, Embolics, Arq, Contínium, Addend, Gest, Cerclant, Laocoont, Un entre tants, Corbant, Sacra flor, Intros, Desconstrucció, Interior, Junyent, Blau, Full, Plec, Unit, Transparències, Romp*.

Dintre de la faceta tridimensional, juntament amb l'amic gnomonista Joan Olivares hem anat dissenyant i realitzant un bon grapat de rellotges solars/escultures repartits per diversos espais de la geografia del País Valencià i la resta de l'Estat.

Pel que fa a les exposicions, des de 1983 vaig mostrant la meua obra en nombroses exposicions individuals i col·lectives a València, Barcelona, Alacant, Madrid, Santander, Belgrad, Stuttgart, Colonia, Viena, Gant, Tànger, Casablanca, Bèrgam, ... Tot seguit referisc les darreres exposicions i col·laboracions més recents:

2018 Exposició *Evanescència Fixada*. Galeria Thema, València.

Instal·lació/Exposició *Contrapunt*. Col·laboració amb l'Ensemble d'Instal·lacions Multimèdia del Màster de Programació Musical, Tecnòloga i Innovació, sota la direcció del professor Pierce Warnecke del Campus de Berklee de València. Museu de la Ciència, Ciutat de les Arts, València.

Instal·lació *Miratges*. Col·laboració amb l'Ensemble d'Instal·lacions Multimèdia del Màster de Programació Musical, Tecnologia i Innovació, sota la direcció del professor Pierce Warnecke del Campus de Berklee de València. Consorci de Museus, Centre del Carme, València.

2019 Participació en *justMad X edition*, Madrid. Galeria Artigallery de Barcelona. Participació en *artmadrid 14 edició*. Galeria BAT Alberto Cornejo, Madrid. Exposició online *Mediterràniament*, Galeria BAT Alberto Cornejo, Madrid. Artista en residència, IES Andreu Sempere, Alcoi. Instal·lació *Davallament*, col·laboració amb el músic i compositor Mario Roig.

Al llarg d'estos anys, la meua obra va formant part de diverses col·leccions privades i públiques tant de l'Estat espanyol com de l'estranger. Pense que soc un privilegiat ja que m'he pogut dedicar professionalment a allò que més m'agrada, i, mentre la curiositat, les ganes d'experimentar i sorprendre'm estiguen, seguiré lluitant, jugant, dubtant i gaudint d'este meravellós món de la creativitat.

